

Badem Bıyıklı Müdür

– ErtğrulErdoğan · 01 Ekim 2013

Yeni tayin olan müdür, odasına girdiğinde eski müdürden kalan artık eşyaları dudağını bükerek baktığında duvardaki Atatürk resmine dik dik baktı. Kaşlarını çatıp masasına oturdu. Badem bıyıklarını şöyle bir düzeltip dışarıyı seyre daldı. Odasına ilk giren erkek memurun “Günaydın” sözüne cevap vermedi. Genç ve temiz giyimli memur şaşkındı!

“Müdür bey, 'hoş geldiniz', 'günaydın' demiştim...”

Yine ses yoktu.

“Müdür bey, bir kabahat mı işledim?” dediğinde Müdür hiddetlenerek:

“Tabii ki kabahat işlediniz, hem de kabahatlerin en büyüğünü!”

Memur şaşkındı. “Neden ki?” sözcüğünü ürkek ve mahcupça sordu.

“Neden olacak, ‘Günaydın’da ne demek oluyor! Nereye girerseniz girin karşınızdakine önce

‘Selamünaleyküm’ diyeceksiniz!” Genç memur sabah sabah neye uğradığını şaşırmişti. Cılız bir sesle boncuk boncuk terleyen alnındaki teri silerek “Selamünaleyküm’ diyebilirdi. Müdür imza defterlerini

kontrol ettikten sonra kadınların erkeklerden fazla olmasına şaşırıldı. Odaya giren temizlik görevlisine:

“Evladım bana çay getir!” dediğinde temizlik görevlisi içinden “Ne kaba adam, hiç görgü yok, insan önce bir hal hatır sorar. Daha adımı bile öğrenmeden ‘çay getir!’ denir mi?” diyerek müdürün duymayacağı

şekilde mırıldanarak odadan çıkar. Müdür, bir kez daha arkasında duran Atatürk’ün resmine döner

koltuğunu çevirerek bakar. Kaşlarını çattığı sırada içeri giren bayan memur saçları yapılı, diz boyundaki eteği ve makyajlı yüzüyle gülümser; “Müdürüm, günaydın, hoş geldiniz” dediğinde müdürden yanıt

yoktu. Kadın memur şaşkınca selamını tekrarladığında dayanamadan sorar:

“Müdür bey bir sorun mu var? Günaydın dedim, yanıt vermediniz de...”

“Adınız?”

“Nilgün” dediğinde müdür bir taraftan elindeki taşları kalın kahverengi tespihi çekerek içinden “Tövbe

estafurullah ne biçim isim, insan Kuran’dan veya Peygamber efendimizin yakınlarından birinin ismini koymaz mı?” diyerek eliyle karşısındaki koltuğu gösterip, oturmasını ister. Nilgün eteğini toplayıp otursa

da bacaklarının bitişik yerinin şehveti dışarıya taşıyordu. Müdür bakmamak için kafasını sağa sola

çevirse de erkeklik içgüdüsüyle yine de meraklıydı. Şeytana uymamak için kendisini zorladı ama

yapamadı. Göz ucuyla memurun bacaklarına "estafurullah" diyerek film şeridi hızıyla baktı. Nilgün'e

"Hanımefendi bundan böyle içeri girerken Allah'ın selamını yani 'Selamunaleyküm' diyeceksiniz" sözünü

tamamladığında odasına giren diğer memurla göz göze geldi. Kapıda dikilen Ayşe'ydi. Üşüyen ellerini

ovuşturduktan sonra kafasına sardığı şalını yavaşça çıkarttı. Müdür kadını dikkatlice izliyordu. Ayşe,

türbanını çıkarmak üzereyken,

“Evladım çıkartma, artık türban serbest, işitmediniz mi, değerli başbakanımız demokratik pakette

kamuda türbanın serbest olacağını belirtti. Artık çıkartmayın, hem pek de yakışmış...” dediğinde Ayşe,

"Teveccühünüz Müdürüm. Allah sizden razı olsun" dediğinde Müdürün yüzü gülümsüyordu. Koltukta

oturan başı açık memura baktığında yüzünü tekrar ekşitti. Müdür diğer gelen memurlarla tek tek tanıştı.

İçlerinden üç memurun türbanlı olmalarıyla yakından ilgilendi. Onları zaman zaman odasına çağırıp hep birlikte dini konularda uzun uzun sohbet ettiler.

Günler günleri kovaladı. Servisteki huzursuzluk gittikçe ayyuka çıkmıştı. Yazışmaları üst makama gönderen Aysel Hanım, her zaman birlikte çıktığı ve her şeyini paylaştığı Nilgün'e;

"Ay kız aramızda bizim her konuştuğumuzu müdüre götürün birisi mi var acaba!" dediğinde Nilgün,

"Kim olduğunu ben çok iyi biliyorum. Bir daha onun yanında kesinlikle konuşmayalım. Yahu dinimizde laf götürüp getirmek günah değil miydi?"

"Onu bilen kim ki? Kuran'ı yalnızca duvara asıp, okumayan milyonlar var bu ülkede. Veya kulaktan dolma hurafelerle dindar geçinenler çöook!" demesiyle badem bıyıklı müdür servise hışımla daldı. Doğrudan Nilgün'ün başında biter. Ona:

"Nilgün Hanım kulağıma çok kötü laflar geliyor..."

"Hayırdır müdür bey, Neymiş o?"

"Aranızdan birisi odamda oturduğum koltuğun arkasındaki Atatürk tablosunu kaldırdığım için üst makamlara şikâyet bulunmuş. Hem şikâyet edilse ne olur ki, kimi kime şikâyet edecekler! Acep siz onu tanıyor musunuz?"

"Şey!... Ama müdür bey, kim şikâyet etti bilemem ama Atamızın tablosuda makamdan kalkar mı?" dediğinde, müdür yine kaşlarını çatarak hiddetle,

"Yaptığının doğru veya yanlış olacağını sizden öğrenecek değilim!" Nilgün düşüncelerinde inatlaşır,

"Ama... Müdür bey, ülkemizi düşmanlardan kurtaran, modern Türkiye'nin temelini atana biraz say..." 'gı' sözünü tamamlayamadan:

"Lütfen tartışmayalım! Öyle de, ama hiç dinle devlet işleri birbirinden ayrılır mı?" dediğinde Nilgün, tartışmayı daha fazla alevlendirmemek ve sicilini düşünerek, arkadaşına "Ben tuvalete gidiyorum, şu yazıyı acele gönderir misin?" diyerek, müdürünün yanından uzaklaşır.

Müdür eli arkasındadır.

İkinci ezanı okunmaya başladığında rahmetli babasından kalan yadigâr köstekli saatini şalvara benzeyen parlamış pantolonun küçük cebinden çıkartıp baktığında, saat 16.15'i gösteriyordu. Servisten hızla ayrılıp odasına geçer. Masasının yanında bulunan sandalyenin altına koyduğu takunyalarıyla lavaboya gidip abdestini alır. Tekrar odasına geldiğinde karısının yeni yıkadığı beyaz bez mendiliyle kulaklarının içine kadar her tarafını tekrar kurular. Mendili kuruması için koltuğunun üstüne koyup üç kat alttaki mescite hızla gider. Nefes nefese namaza durduğunda yanındaki memurları da göz ucuyla müdürlerine bakarak, "Bakın Müdür bey bizde namaz kılıyoruz." yağcılığını veriyorlardı.

Müdür, odasına döndüğünde koltuğuna yaslanır. Radyosunda Zenzem FM frekansını açtığında tefler eşliğindeki ilahilerin sesi serviste hızla yankılanır. Memurlar neler olup bittiğine anlam veremez.

Çaycı getirdiği çayları masaya bırakır.

Temizlikçi kadın camları silmeye başladığında korkusuzca aşağıya bakar.

Müdür telefonla türbanlı memuru odasına çağırır. Ayşe odaya girdiğinde, Müdürü, "Sen çok çalışıyorsun, otur biraz dinlen. Hem biraz dini konulardan da sohbet ederiz, ne dersin?" dediğinde Ayşe utangaç yüz ifadesiyle "Siz bilirsiniz efendim!" diyebildi.

İlahinin sesi bittiğinde spikerin yumuşak ve tok sesi dini sohbeteydi. Ayşe ve müdürün sohbeti ise hiç

kesilmiyordu. Nilgün masasında maaş bordrosuna baktığında, başarı puanının düştüğünü ve maaşının kuşa çevrildiğini görünce şaşırdı. Cinnnet geçirircesine hızla müdürün odasına gidip kapıdan baktığında, müdür ne demek istenildiğini anlamıştı. Nilgün ağlamaklı sesiyle,
“Soframızdan çoluk çocuğumuza bir kaç lokmanın eksilmesine sevindiniz mi Müdür Bey? Eşşek gibi çalışıyoruz. Bu mu adaletiniz? Hakkımı İdare Mahkemesinde arayacağım. Biliyorum başımı örtseydim bunlar başıma gelmeyecekti, değil mi?” dediğinde, müdür koltuğuna yaslanıp öylece kalır. Ne yanıt vereceğini bilemez.
Radyoda spiker, 'adalet' konusunu anlatmaya başladığında, müdür radyonun düğmesini kapatıp Ayşe'ye “Servise geçebilirsin evladım” derken sesi de titrekti...

Ertuğrul Erdoğan
Ekim-2013/Bursa
www.erdoganlaedebiyat.com